

23. 4. 2015

ID: 97639

Odpovědnost státu za škodu

Soud je povinen se každou žalobou důsledně zabývat, přičemž ani litigiózní přístup žalobce jej nezbavuje povinnosti věc rozhodnout v přiměřeném čase. Pokud však soud poruší tuto svou povinnost a žalobci vznikne nemajetková újma (byť nepatrná vzhledem k významu takových řízení pro žalobce), nelze odhlédnout od toho, že žalobce opakovaně zneužívá svého práva na přístup k soudu.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 30 Cdo 2681/2014, ze dne 18.2.2015)

Nejvyšší soud rozhodl ve věci žalobce A. Ž., zastoupeného Mgr. M.S., advokátem se sídlem v P., proti žalované České republice - Ministerstvu spravedlnosti, se sídlem v P., o náhradu nemajetkové újmy, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 7 pod sp. zn. 30 C 178/2009, o dovolání žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2012, č. j. 68 Co 276/2012 - 122, tak, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2012, č. j. 68 Co 276/2012 - 122, se zrušuje a věc se vrací Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Městský soud v Praze v záhlaví specifikovaným rozsudkem potvrdil rozsudek soudu prvního stupně, kterým byla zamítnuta žaloba na zaplacení částky 8.315,84 EUR, jíž se žalobce domáhal z důvodu nemajetkové újmy způsobené nepřiměřenou délkou řízení vedeného Obvodním soudem pro Prahu 2 pod sp. zn. 18 C 84/2006 (dále jen „posuzované řízení“).

Odvolací soud vyšel ze skutkových zjištění soudu prvního stupně. Vyšel z toho, že dne 19. 9. 2003 byla Obvodnímu soudu pro Prahu 7 (dále jen „obvodní soud“) doručena žaloba téhož žalobce, jíž se domáhal po žalované České republice - Ministerstvu vnitřní záležitosti zaplacení 30,000.000,- Kč. Žalobou požadovaný nárok žalobce odůvodnil tím, že v jeho domě byla provedena neoprávněná domovní prohlídka. Ta byla nařizována Obvodním soudem pro Prahu 3 dne 2. 3. 2001 podle ust. § 83 odst. 1 trestního řádu ve vztahu k „rekreační chatě a prostorám k ní náležejícím na adrese R., okres P. - z.“. Domovní prohlídka ale byla fakticky provedena v rodinném domě č. p. 662, který je od nemovitosti uvedené v příkazu k domovní prohlídce oddělen plotem, tedy v jiném objektu, než na jaký byla domovní prohlídka povolena. Na počátku řízení nebylo zřejmé, který soud je věcně příslušný o žalobě rozhodnout. Věc byla pro posouzení této otázky postoupena Vrchnímu soudu v Praze, který bez věcného vyřízení dne 1. 9. 2004 věc vrátil obvodnímu soudu s tím, že žaloba obsahuje dva odlišné nároky, je tak nutné žalobce vyzvat k upřesnění žaloby. Na základě upřesnění žaloby obvodní soud dne 21. 3. 2005 vyslovil svou místní nepřislusnost a rozhodl o postoupení věci Obvodnímu soudu pro Prahu 2 (dále jen „druhý obvodní soud“). Následně byla řešena otázka místní příslusnosti, když k odvoláním a stížnostem žalobce obvodní soud vydal dvě opravná usnesení a o věci rozhodoval rovněž Městský soud v Praze, který dne 20. 12. 2005 usnesení obvodního soudu potvrdil. Po postoupení věci druhému obvodnímu soudu tento nejdříve řešil návrh žalobce na ustanovení zástupce pro toto řízení, který mu byl ustanoven usnesením dne 24. 1. 2007. Následně žalobce doplnil žalobu podáním dne 20. 9. 2007 a poté dalším podáním dne 4. 1. 2008. Dne 26. 3. 2008 požádal druhý obvodní soud Obvodní soud pro Prahu 3 o zapůjčení trestního spisu. Předmětný spis nebyl zapůjčen, neboť byl připojen k jinému spisu, kde probíhalo odvolací řízení u vrchního soudu. Rozsudek, jímž byla žaloba zamítnuta, byl vyhlášen dne 21. 12. 2009. Proti tomuto rozsudku podal žalobce odvolání. Odvolací

soud bez věcného vyřízení dvakrát spis druhému obvodnímu soudu vrátil za účelem rozhodnutí o nákladech řízení. Rozsudkem odvolacího soudu ze dne 26. 10. 2011 byl rozsudek druhého obvodního soudu potvrzen. Dne 16. 12. 2011 nabyl právní moci. Žalobce si stěžoval předsedovi druhého obvodního soudu na průtahy v řízení. Vedení druhého obvodního soudu se přípisem ze dne 14. 6. 2007, sp. zn. Spr. 2039/2007, žalobci omluvilo s tím, že v období od 4. 10. 2006 do 24. 1. 2007 byl v řízení zjištěn průtah. Ze stanoviska vlády k přijatelnosti a odůvodněnosti stížnosti žalobce u Evropského soudu pro lidská práva (dále též jen „ESLP“) z. 4. 5. 2006 a 11. 4. 2008 a zejména z rozhodnutí Evropského soudního dvora (pozn.: správně zřejmě ESLP) ze dne 5. 10. 2010 o přijatelnosti stížnosti č. 7022/06 ve věci A. Ž. proti České republice, v níž se stěžovatel totožný s žalobcem domáhal náhrady za chybné označení objektu, v němž byla provedena domovní prohlídka, soud prvního stupně zjistil, že ESLP označil stížnost žalobce za nepřijatelnou s tím, že tímto tvrzeným zásahem sice došlo k zásahu do práv stěžovatele na respektování soukromého života a obydlí, ten však byl v souladu s požadavky zákonnosti a byl nezbytný v demokratické společnosti, proto nedošlo k porušení článku 8 Evropské úmluvy o lidských právech (dále jen „Úmluva“). Odvolací soud doplnil dokazování a z provedených důkazů zjistil, že žalobce vede proti žalované – České republice od roku 2004 celkem 95 řízení, za roky 2011 a 2012 přitom zahájil včetně správních řízení 33 nových sporů, jen v řízení proti jedné z jejích organizačních složek, Ministerstvu spravedlnosti, žalobce toliko před Obvodním soudem pro Prahu 2 zahájil od března 2006 do listopadu 2012 celkem 65 řízení, před Městským soudem v Praze jako soudem odvolacím bylo v roce 2011 projednáváno 21 řízení, v nichž vystupoval A. Ž. v postavení žalobce, v roce 2012 bylo takových řízení k datu rozhodnutí odvolacího soudu již 38. Další spory s touž žalovanou též žalobce vede i v řízeních projednávaných Městským soudem v Praze, v nichž se domáhá ochrany osobnosti, nemajetkové újmy či omluvy. Takových sporů bylo vedeno v letech 2005 až 2012 celkem 22.

Po právní stránce se odvolací soud odchýlil od závěru soudu prvního stupně v otázce, zda došlo k průtahům v posuzovaném řízení a zda jeho délka byla nepřiměřeně dlouhá. Odvolací soud uvedl, že sama délka řízení v trvání více jak osmi let není přiměřená, přičemž některé úkony či období nečinnosti v posuzovaném řízení je nutno hodnotit jako nesprávný úřední postup ve smyslu ust. § 31a odst. 3 zákona č. [82/1998](#) Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. [358/1992](#) Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád) (dále jen „OdpŠk“). Odvolací soud ovšem dospěl k závěru, že žalobci v důsledku uvedeného nesprávného úředního postupu žalované v posuzovaném řízení nenáleží zadostiučinění proto, že nesprávný postup státu nebyl za stavu, kdy žalobce vědomě a cíleně zneužívá svého práva přístupu k soudu a s ním souvisejícího práva na soudní ochranu a na projednání svých tvrzených nároků v přiměřené lhůtě způsobem, jenž v demokratické společnosti nemůže doznat ochrany, schopen účinně zasáhnout do oprávněně chráněné sféry práv žalobce. Žalobce zahlcuje soustavu obecných soudů České republiky obrovským množstvím žalob, které jsou sice zásadně posouzeny jako nedůvodné, ale jejichž projednání a rozhodnutí se soudy jsou nuceny věnovat na úkor své běžné agendy, což ve svém důsledku působí prodlevy ve vyřizování zbývajících věcí s důsledky pro odpovědnost státu za takový nesprávný úřední postup vůči účastníkům dalších řízení. Žalobce takto postupuje zcela cíleně, za svého odpůrce ve sporu volí Českou republiku, čímž zneužívá dobrodiní zákona zakládající osvobození od soudních poplatků v takových sporech, a své jednotlivé nároky vrství tím, že vyvolává další a další řízení odvozená od řízení předchozích. I za takového stavu je ovšem stát povinen zajistit podmínky pro řádné projednání žalob tohoto stěžovatele a je jeho povinností dosáhnout rozhodnutí v jednotlivých věcech v přiměřené lhůtě. Je však vždy třeba posoudit, zda stěžujícímu si účastníkovi řízení za vzniklou nemajetkovou újmu náleží přiměřené zadostiučinění. Odvolací soud dospěl k závěru, že chování žalobce jak v řízení samotném, tak v širších souvislostech, spolu se zjištěním o masivní samoučelné aktivitě žalobce při zahajování řízení zcela zjevně směřující toliko k vytvoření prostoru pro uplatnění kompenzačních nároků, které jsou navíc opakovaně vršeny jeden na druhý, jsou důvody pro to, aby žalobci právo na zadostiučinění přiznáno nebylo. Posuzované řízení pro žalobce z

pohledu masy jím vyvolaných obdobných sporů nemohlo mít prakticky žádný význam. Přiznat žalobci za tohoto stavu právo na zadostiučinění za tvrzenou nemajetkovou újmu proto, že o jednom z dlouhé řady jeho nedůvodných nároků bylo rozhodnuto s časovou prodlevou, přičemž sám tento nárok byl shledán neoprávněným i Evropským soudním dvorem (pozn.: správně zřejmě ESLP) v rozhodnutí ze dne 5. 10. 2010, by znamenalo přitakat bezbřehému zneužívání práv žalobcem na úkor žalované a v důsledcích i na úkor všech obyvatel České republiky.

Rozsudek odvolacího soudu v celém jeho rozsahu napadl žalobce dovoláním ze dne 5. 2. 2013, které soudem ustanovený právní zástupce doplnil podáním ze dne 18. 2. 2014. Přípustnost dovolání dovolatel spatřuje v tom, že napadeným rozhodnutím bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, přičemž rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. Zásadní právní význam spatřuje dovolatel v odpovědi na otázku, zda skutečnost, že dovolatel vede více různých řízení, představuje sama o sobě vyvrácení domněnky o vzniku nemajetkové újmy, jež má za následek neposkytnutí přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu, ačkoliv je prokázáno a soudem zjištěno, že došlo k průtahům v konkrétním soudním řízení, a tím k nesprávnému úřednímu postupu. Dovolatel jako dovolací důvody uvádí, že řízení je postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci a že rozhodnutí vychází ze skutkového zjištění, které nemá podle obsahu spisu v podstatné části oporu v provedeném dokazování. Ve svém prvním podání dovolatel poukazuje na selhání soudů v posouzení vyvratitelné domněnky vzniku újmy, přičemž odkazuje na judikaturu ESLP. Uvádí, že to není žalobce, ale žalovaný stát, kdo zahluje soudy, když stát odmítá žalobce odškodnit již v řízení před Ministerstvem spravedlnosti. Dále dovolatel popírá, že by jím podané žaloby byly zásadně rozsouzeny jako nedůvodné, přičemž odkazuje na řízení (včetně řízení před ESLP), v nichž byl úspěšný. Namítá odklon od stanoviska Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, uveřejněného pod číslem 58/2011 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek, neboť soud se nezabýval významem řízení pro žalobce. V doplnění dovolání dovolatel namítá, že odvolací soud předem předjímá výsledky dovolatelem vedených soudních sporů a jen dle své úvahy bez znalosti konkrétního předmětu jednotlivých neukončených řízení, skutkových okolností a důkazů, činí závěry, které nemají oporu v provedeném dokazování a ani ve skutkových zjištěních. Dovolateli není zřejmé, zda odvolací soud má za to, že nemajetková újma vznikla a že tuto není třeba nahradit formou zadostiučinění, nebo zda nemajetková újma vůbec nevznikla. Pokud odvolací soud dospěl k závěru, že dovolateli nemajetková újma nevznikla, pak se odchýlil od závěru Nejvyššího soudu vyjádřeného v rozsudku ze dne 30. 11. 2011, sp. zn. 30 Cdo 178/2011, dle něž pouhá okolnost, že dovolatel vede více řízení, bez dalšího neznamená, že byla vyvrácena domněnka o vzniku nemajetkové újmy. Pokud odvolací soud dospěl k závěru, že dovolateli nemajetková újma vznikla, pak se odchýlil od závěru Nejvyššího soudu vyjádřeného v rozsudku ze dne 10. 3. 2011, sp. zn. 30 Cdo 2742/2009, dle něž je nezbytné, aby závěr o konstatování porušení práva byl učiněn ve výroku rozhodnutí. Dovolatel dále namítá, že se odvolací soud nezabýval formou ani výší zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Dovolatel má za to, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces. Dovolatel navrhuje, aby dovolací soud napadený rozsudek společně s rozsudkem soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Žalovaná se k dovolání nevyjádřila.

Nejvyšší soud v dovolacím řízení postupoval a o dovolání rozhodl podle zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2012 (viz čl. II., bod 7 zák. č. [404/2012](#) Sb.) - dále jen „o. s. ř.“.

Dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou, řádně zastoupenou podle § 241 odst. 1 o. s. ř., dovolací soud se proto zabýval jeho přípustností.

Nejvyšší soud se ve svých rozhodnutích, na něž dovolatel odkazuje, neboť byla vydána v řízeních, v

nichž byl dovolatel rovněž účastníkem řízení, již několikrát zabýval otázkou náhrady nemajetkové újmy způsobené nepřiměřenou délkou řízení v souvislosti s počtem řízení, které dovolatel vede. V rozsudku ze dne 30. 11. 2011, sp. zn. 30 Cdo 178/2011, Nejvyšší soud dospěl k závěru, že vedení většího počtu řízení bez dalšího neznamená, že je tím vyvrácena domněnka o vzniku nemajetkové újmy v důsledku nepřiměřeně dlouze vedeného řízení. V rozsudku ze dne 21. 8. 2013, sp. zn. 30 Cdo 1661/2013, však Nejvyšší soud dospěl k závěru, že tato okolnost žalobce staví ve vztahu k prožívání intenzity újmy způsobené nepřiměřenou délkou jednoho z nich do jiné pozice, než v jaké by se nacházela osoba účastná jediného či několika mála soudních řízení. Ústavní stížnost dovolatele proti posledně zmíněnému rozsudku byla usnesením Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2014, sp. zn. III. ÚS 1129/2014, pro zjevnou neopodstatněnost odmítnuta.

Dovolací soud nepřisvědčil námitce dovolatele, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda odvolací soud dospěl k závěru, že dovolateli nemajetková újma vznikla, anebo k závěru, že újma nevznikla. Odvolací soud v rozhodnutí uvedl, že je třeba posoudit, zda „stěžujícímu si účastníkovi řízení za vzniklou nemajetkovou újmu náleží přiměřené zadostiučinění.“ Odvolací soud tudíž rozhodnutí nepostavil na závěru, že by byla vyvrácena domněnka vzniku újmy, naopak dospěl k závěru, že újma vznikla. Nicméně i přesto náhradu za takto vzniklou újmu nepřiznal.

Napadené rozhodnutí je totiž postaveno na otázce, zda poškozenému, kterému vznikla nemajetková újma v důsledku nepřiměřené délky řízení, náleží přiměřené odškodnění (alespoň ve formě konstatování porušení práva) i za situace, kdy poškozený zahajuje masivní počet řízení, která zcela zjevně směřují toliko k vytvoření prostoru pro uplatnění kompenzačních nároků, tedy zneužívá svého práva na přístup k soudu, přičemž rovněž posuzované řízení je řízením takto zahájeným.

Jelikož výše uvedená otázka v judikatuře dovolacího soudu doposud nebyla řešena, shledal dovolací soud pro posouzení této otázky dovolání přípustným.

Podle § 242 odst. 3 o. s. ř. je-li dovolání přípustné, dovolací soud přihlédne též k vadám uvedeným v § 229 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) a odst. 3 o. s. ř., jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Dovolací soud však v posuzovaném řízení žádné vady neshledal.

K problému litigiózního (sudičského) přístupu některých žalobců se ve své judikatuře již několikrát vyjádřil Ústavní soud.

V usnesení ze dne 27. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2791/08, Ústavní soud uvedl: „Pouze jako obiter dictum považuje Ústavní soud za případné vyjádřit v dané věci politování nad skutečností, že právní zástupkyně stěžovatele, resp. stěžovatel samotný považuje za profesionálně a odborně únosné, aby neustálým vyvoláváním mnoha desítek soudních sporů z malicherných důvodů nad únosnou míru zatěžovali kapacitu obecných soudů a Ústavního soudu. Ke dni 21. 10. 2011 stěžovatel podal k Ústavnímu soudu 60 návrhů ve věcech nejrůznějšího druhu, z nichž rovných 52 bylo již odmítnuto pro nedostatek zákonných náležitostí, pro neoprávněnost navrhovatele nebo pro zjevnou neopodstatněnost. Již v usnesení ze dne 12. února 2009 sp. zn. III. ÚS 480/2006 Ústavní soud konstatoval, že takové počínání lze pokládat za obstrukční a litigiózní (sudičské). Takový výkon práva lze hodnotit jako přičící se dobrým mravům. Uváží-li Ústavní soud i značné soudní náklady a náklady spojené s podáváním ústavních stížností, nezbyvá než vyslovit podiv nad tím, že stěžovatel očekává, že podáváním žádostí o osvobození soudních poplatků přeneše veškeré náklady takto vznikající na stát (tj. na daňové poplatníky) nebo na jiné účastníky jím vyvolaných sporů.“

V usnesení ze dne 13. 3. 2012, sp. zn. III. ÚS 696/12, Ústavní soud uvedl: „Takovýto litigiózní přístup některých stěžovatelů zatěžuje obecnou justici i Ústavní soud, a ve svém důsledku vede k oslabení a menší účinnosti soudní ochrany, kterou ústavní pořádek předpokládá (srov. článek 4 Ústavy ČR,

článek 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod).“

Právo na přístup k soudu upravené na ústavní úrovni čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod je jedním ze základních lidských práv, dle něž se každý „může domáhat stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu.“ Dané ustanovení rovněž vymezuje základní funkci soudního řízení, jíž je ochrana práva, zvláště práva subjektivního. To však nelze vykládat tak, že právo na přístup k soudu má pouze ten, jemuž subjektivní právo svědčí, neboť právě to má být v soudním řízení zjištěno. Právo na přístup k soudu má tudíž i takový subjekt práva, jemuž subjektivní právo nesvědčí, ač se domnívá opak. Jiný výklad by znamenal protiústavní odepření spravedlnosti (*denegatio iustitiae*).

Rovněž práva na přístup k soudu však lze zneužít. Zneužití právo znamená vykonat je k právem neodůvodněné újmě někoho jiného nebo k újmě společnosti. Specifickým případem zneužití práva je chování šikanózní (říká se též šikanózní výkon práva), které spočívá v tom, že někdo vykoná své právo se záměrem způsobit jinému nepřiměřenou újmu (srov. KNAPP, Viktor. Teorie práva. 1. vyd. Praha: C.H. Beck, 1995, xvi, 247 s. Právnícké učebnice /C.H. Beck/. ISBN 34-064-0177-5).

Ve vztahu k právu na přístup k soudu lze za zneužití tohoto práva považovat situaci, kdy žalobce nezahajuje soudní řízení pro ochranu svého, byť domnělého, subjektivního práva, ale zahajuje je pouze pro soudní řízení samo. Neúměrným množstvím takto zahájených řízení účastník přetěžuje již tak přetíženou justici, z čehož následně těží zahajováním dalších řízení ohledně náhrady újmy způsobené nepřiměřenou délkou řízení. Úspěch v těchto řízeních, byť přiznáním odškodnění ve formě konstatování porušení práva, pak žalobce zcela proti smyslu zákona č. [82/1998](#) Sb. a existence soudního řízení podněcuje k zahajování dalších soudních řízení. Justice tak trváním na bezmezně ochraně práva na přístup k soudu bez dalšího dostává sama sebe do bludného kruhu.

V demokratickém právním státě však nelze ani takovýmto šikanózním žalobám bránit, neboť existence subjektivního práva, tedy věcná legitimace žalobce má být v řízení zkoumána, jak bylo řečeno výše. Soud je tak povinen se každou žalobou důsledně zabývat, přičemž ani litigiózní přístup žalobce jej nezavazuje povinnosti věc rozhodnout v přiměřeném čase. Pokud však soud poruší tuto svou povinnost a žalobci vznikne nemajetková újma (být nepatrná vzhledem k významu takových řízení pro žalobce), nelze odhlédnout od toho, že žalobce opakovaně zneužívá svého práva na přístup k soudu a že rovněž v daném případě lze podání žaloby takto posoudit. I v tomto případě však stále došlo ze strany státu k porušení práva, respektive k nesprávnému úřednímu postupu, v jehož důsledku žalobci vznikla újma, přičemž vznik újmy nebyl vyvrácen. Dle ust. § 2 OdpŠk se odpovědnosti za tuto újmu nelze zprostit. Spodní hranici možného odškodnění představuje konstatování porušení práva dle § 31a odst. 2 OdpŠk.

Také Nejvyššímu soudu je z jeho činnosti žalobcova aktivita v zahajování soudních řízení dobře známa. Jen na tento soud žalobce od roku 2008 podal více než 50 dovolání, z nichž 23 bylo odmítnuto, 3 zamítnuty, 7 řízení bylo zastaveno a 14 dovolání je doposud nevyřízeno. Nutno připomenout, že dovolání je opravným prostředkem mimořádným. Již z toho je zřejmé, že účastníci řízení by institutu dovolání měli užívat pouze za zcela výjimečných okolností a pouze tehdy, jsou-li zde podmínky, které zákon pro přípustnost dovolání stanoví. Z výše uvedeného vyplývá, že dovolatel zcela zjevně opakovaně zneužívá svého práva na přístup k soudu.

V dané věci považuje dovolací soud za významné, že dovolatel se v posuzovaném řízení domáhal náhrady škody za to, že v příkaze k domovní prohlídce byla uvedena adresa sousedního domu. I přesto bylo zřejmé, že domovní prohlídka byla provedena tam, kde provedená být měla. Rovněž ESLP stížnost žalobce v dané věci označil za nepřijatelnou.

Dospěl-li však odvolací soud k závěru, že řízení bylo nepřiměřeně dlouhé a vznik nemajetkové újmy

nebyl vyvrácen, pak byl povinen přiznat žalobci odškodnění alespoň ve formě konstatování porušení práva. Žalobu by mohl zamítnout jedině tehdy, jestliže by vznik nemajetkové újmy žalobci neshledal. Právní posouzení odvolacího soudu, dle něž žalobci odškodnění nepřisluší, je tudíž nesprávné.

Nad rámec tohoto rozhodnutí dovolací soud uvádí, že výše uvedené závěry je nezbytné rovněž zohlednit při rozhodování o nákladech řízení. Ustálená judikatura Nejvyššího soudu vychází ze závěru, že také konstatování porušení práva pro žalobce znamená úspěch ve věci, tudíž by žalobci měla být přiznána náhrada nákladů řízení. Nicméně, je-li zjevné, že žalobce zneužívá svého práva na přístup k soudu, taková situace může odůvodňovat úvahu, že náklady řízení vynaložené na takový postup nejsou ve smyslu § 142 odst. 1 o. s. ř. účelně vynaloženými (viz též rozhodnutí ve věci sp. zn. 30 Cdo 3190/2014).

Jelikož je rozhodnutí odvolacího soudu co do posouzení povinnosti státu odškodnit nemajetkovou újmu podle zák. č. 82/1998 Sb. nesprávné, přičemž aplikované znění o. s. ř. neumožňuje dovolacímu soudu změnu napadeného rozhodnutí, nezbylo dovolacímu soudu než postupovat podle § 243b odst. 2 částí věty za středníkem o. s. ř. a napadený rozsudek odvolacího soudu zrušit. Podle § 243b odst. 3 o. s. ř. dovolací soud vrátil věc odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

Další články:

- [Pracovní doba](#)
- [Exekuce](#)
- [Důkazní břemeno](#)
- [Dokazování, neúčinnost právního jednání](#)
- [Katastr nemovitostí](#)
- [Náhrada za ztrátu na výděleku \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Ochrana spotřebitele \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovněprávní vztah \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Společný nájem bytu manžely \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Určení otcovství \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Jméno v obchodní firmě právnické osoby](#)